

sig uroligt i sin Seng, pint af Selvanklager, fordi han i et af Livets aller vigtigste Anliggender havde handlet i Overilelse, efter Øjeblikkets Indskydelse, uden først at raadføre sig med Gud og sin Samvittighed og nøje at veje sine Følelsers Styrke.

Nu forstod han slet ikke længere Nattens mørke Skræmmebilleder. Han følte sig saa overbevist om sin Kærlighed og om dennes lykkelige Sejr over Frygt og gammel Fordom, at han syntes, baade Solen og alle Markens vilde Blomster tilsmilede ham et: „Til Lykke!“

XI.

Heller ikke Hansine havde lukket et Øje den hele Nat. I halvt forvildet Tilstand var hun om Aftenen naaet til sit Hjem, hvor hendes Forældre lykkeligvis allerede var gaaet til Ro, saa hun kunde snige sig ind i sit Kammer og klæde sig af, uden at nogen saa' hende. Her havde hun derpaa ligget Time efter Time sammenkrøben i sin Seng, med en Flig af Lagnet presset for Munden, for at ingen skulde høre hendes fortvivlede Graad.